

Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У. 72/19 (2013)
13.03.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Јевтић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Крстином Јовановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., поднетој против туженог Министарства одбране Републике Србије - Сектора за људске ресурсе, Више стамбене комисије, ради поништаја решења Уп-2 број: 18-2/13 од 11.07.2013. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж. 407/2016 од 03.01.2019. године, у предмету стамбеном, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.03.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране Републике Србије - Сектора за људске ресурсе, Више стамбене комисије, Уп-2 број: 18-2/13 од 11.07.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда 6 У. 14141/13 од 26.11.2015. године, одбијена је тужба тужиоца А.А. из ... поднета против решења Министарства одбране Републике Србије - Сектора за људске ресурсе, Више стамбене комисије Уп-2 број: 18-2/13 од 11.07.2013. године којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења Стамбене комисије, Одељења за стамбене послове Управе за традицију, стандард и ветеране, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије, Уп-1 број 17100-9/98 од 08.05.2013. године. Наведеним решењем одбијен је захтев тужиоца заведен под Уп-1 број 17100-8/98 од 25.04.2013. године, за измену решења о давању пословног простора број 427-2/99 од 08.05.1999. године у Београду, ул. ... бр. ..., у решење о давању стана у закуп на неодређено време, као неоснован.

Одлуком Уставног суда Уж. 407/2016 од 03.01.2019. године у тачки 1. диспозитива, усвојена је уставна жалба А.А. из ... и утврђено да је пресудом Управног

суда У. 14141/13 од 26.11.2015. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. У тачки 2. диспозитива, поништена је пресуда Управног суда У. 14141/13 од 26.11.2015. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку по тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства одбране Републике Србије - Сектора за људске ресурсе, Више стамбене комисије Уп-2 број 18-2/13 од 11.07.2013. године.

Према образложењу одлуке Уставног суда, Уставни суд је оценио да је првостепени орган био дужан да утврди да ли је правноснажно окончан поступак претварања предметног пословног простора у стамбени простор и уколико није, да прекине поступак по захтеву подносиоца, док се пред надлежним органом не одлучи о захтеву за издавање одобрења за изградњу и употребне дозволе за предметни простор, имајући у виду да по оцени Уставног суда наведено питање има карактер претходног питања у смислу одредби Закона о општем управном поступку. Како наведена повреда правила поступка није отклоњена у поступку по жалби, нити је ова одлучна чињеница утврђена у управном спору који је окончан оспореним актом, Уставни суд сматра да је закључак Управног суда да предметни пословни простор није имао употребну, нити грађевинску дозволу, произвољан. Такође, није прихватљива оцена Управног суда да подносилац уставне жалбе не испуњава услов за решавање стамбеног питања на основу члана 52. Правилника из разлога што му је престала служба у Војсци, јер је по оцени Уставног суда занемарана чињеница да је престанак службе у Војсци због укидања радног места један од услова за остваривање права по основу тог члана. Имајући у виду да је Управни суд произвољно применио материјално право на штету подносиоца уставне жалбе, те да по оцени Уставног суда, наведена пресуда Управног суда, није образложена на уставноправно прихватљив начин, то је Уставни суд у тачки 1. изреке усвојио уставну жалбу, сагласно одредби члана 89. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС”, бр. 109/07, 99/11 и 18/13 – одлука УС) и утврдио да је пресудом Управног суда 6 У 14141/13 од 26.11.2015. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава. Имајући у виду природу учињене повреде права у конкретном случају, Уставни суд је, на основу одредбе члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, оценио да се отклањање штетних последица подносиоцу уставне жалбе у овом уставносудском поступку може остварити једино поништавањем пресуде Управног суда 6 У. 14141/2013 од 26.11.2015. године и одређивањем да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства одбране Републике Србије - Сектора за људске ресурсе, Више стамбене комисије Уп-2 број: 18-2/13 од 11.07.2013. године, те је одлучио као у тачки 2. изреке.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује

законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда Уж. 407/2016 од 03.01.2019. године, којом је поништена пресуда Управног суда 6 У. 14141/13 од 26.11.2015. године, Управни суд је дописом 6 У. 72/2019 (2013) од 11.02.2019. године, наложио туженом органу да у року од 8 дана достави све списе који се односе на предмет управног спора у смислу члана 30. Закона о управним споровима.

У тужби поднетој Управном суду дана 03.09.2013. године, тужилац наводи да није правилно примењен општи акт туженог органа, односно Правилник о решавању стамбених питања у Министарству одбране („Службени војни лист“, број 38/05-39/08), одредбе члана 52. и члана 52а. став 2. наведеног Правилника, као и да чињенично стање није потпуно и правилно утврђено, нити је из таквих чињеница изведен правилан закључак, као и да приликом доношења решења није поступљено по правилима поступка. Наводи да је на службу у Војску у својству грађанског лица примљен 20.07.1976. године у гарнизону Задар где је остао на служби све до 26.10.1991. године, када је због рата на подручју Хрватске са матичном јединицом премештен у Војну пошту 4791 Рајловац (Сарајево), где је радио до 06.05.1992. године, када је његова војна пошта дислоцирана у Београду, због избијања рата на простору Босне и Херцеговине, те да му је на основу решења Војне поште 3395 Батајница од 08.04.2005. године престала служба у Војсци СЦГ, са даном 10.05.2005. године, због укидања радног места на које је био постављен у Војној пошти 3395 Батајница. Пре тога, пошто је у мају 1992. године Војна пошта 4791 дислоцирана из Рајловца (Сарајево) у гарнизон Београд, због изузетно тешке стамбене ситуације у Војсци, био је приморан да са породицом станује у касарни, где је становао све до 08.05.1999. године, а затим је донета одлука да сви припадници Војске који станују у касарнама, због ратног стања у земљи, морају да се иселе из касарне, па је у циљу збрињавања тих припадника Војске Југославије и њихових породица, међу којима се налазио и тужилац, Савезно министарство за одбрану донело одлуку од 19.04.1999. године, на основу које су припадницима Војске Југославије, који су иселени из касарни, додељени на привремено коришћење за становање пословни простори на територији Града

Београда, на којима је Савезно министарство за одбрану било носилац права располагања. Тужиоцу је на основу члана 37. тада важећег Правилника о начину и критеријумима за давање станова у закуп и додељивање стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у Војсци Југославије и тачке 6. став 1. Одлуке савезног министра за одбрану од 19.04.1999. године, решењем Стамбене комисије Војне поште 1313 Београд од 08.05.1999. године, дат на привремено коришћење за становање пословни простор „Б“ у улици ... број ... у Београду, површине 48,63м². Са тужиоцем је на основу наведеног решења закључен уговор о закупу наведеног простора на одређено време од 13.05.1999. године, са анексом од 22.03.2002. године, па је тужилац са породицом користио наведени простор за становање. Наведени пословни простори су одлуком Савезног министра за одбрану преименовани у стамбене просторе, односно у станове. Тужилац истиче да је извршена допуна Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, тако што је усвојен члан 52а. Правилника о допуни Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, управо из разлога да се ти додељени пословни простори на привремено коришћење за становање преименују у решења о давању тих простора као станова у закуп на неодређено време. Указује да, како је урађена комплетна документација за пренамену наведеног пословног простора у стан, ради издавања грађевинске и употребне дозволе, тужилац је Одељењу за стамбене послове Управе за традицију, стандард и ветеране Сектора за људске ресурсе Министарства одбране РС, поднео захтев од 25.04.2013. године, којим је тражио да му се сагласно члану 52а став 2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране измени решење и да му се наведени простор да у закуп на неодређено време. Предлаже да се стамбени положај тужиоца сагледа у целини, у смислу одредбе члана 52а став 2. у вези члана 52. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, јер сматра да испуњава услове за измену решења и давање наведеног простора у закуп на неодређено време, јер му је служба у Војсци, односно у Министарству одбране, као и лицима из члана 52. наведеног Правилника, престала по основу укидања радног места на које је био постављен, односно распоређен у Војсци, а наведени простор користи од 08.05.1999. године на потпуно легалан начин. Стога, предлаже да суд тужбу уважи, поништи решење туженог органа и предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног закључка и предложио да суд одбије тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да у конкретном случају тужиоцу није додељен стан, већ пословни простор на привремено коришћење, а у међувремену је тужиоцу престала служба због укидања радног места, 10.05.2005. године, а затим

решењем од 20.11.2007. године, престало му је право на стамбено обезбеђење. Стога је првостепени орган одбио захтев тужиоца за измену решења о давању пословног простора. Сагласно томе, тужени је нашао да је решење првостепеног органа правилно и на закону засновано, ценећи жалбене наводе неоснованим, посебно навод да је погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешно примењене одредбе члана 52а став 2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, као одредбе члана 52. истог Правилника, које се односе на решења о давању стана у закуп на неодређено време и решења о давању стана у закуп на одређено време, и то лицима која су до дана престанка службе остварила 15 и више година ефективног стажа у Министарству, а служба им је престала на основу укидања радних места, којима се решења замењују новим решењима о давању станова у закуп на неодређено време. Како тужиоцу није додељен стан, већ пословни простор на привремено коришћење, а у међувремену му је престала служба због укидања радног места, чиме му је престало право на стамбено обезбеђење решењем од 20.11.2007. године, то је по налажењу туженог правилно одбијен захтев тужиоца за давање стана у закуп на неодређено време. На основу наведеног, тужени је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, оспорено решење се не може прихватити као правилно и на закону засновано, будући да је донето уз повреду правила поступка прописану одредбама члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Сл. лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Сл. гласник РС”, бр. 30/10) којом је прописано да образложење решења садржи, поред осталог, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Наиме, по оцени суда, питање да ли је правноснажно окончан поступак претварања предметног пословног простора у стамбени простор има значај претходног питања у смислу одредбе члана 134. став 1. Закона о општем управном поступку, без чијег решења се не може донети одлука о захтеву тужиоца за измену решења о давању пословног простора број 427-2/99 од 08.05.1999. године у Београду, ул. ... бр. ..., у решење о давању стана у закуп на неодређено време. Стога је у поступку пред првостепеним органом то питање требало расправити или прекинути поступак по захтеву тужиоца, док надлежни орган то питање не реши. Како тужени орган није отклонио наведену повреду учињену од стране првостепеног органа, то је и сам повредио правила поступка из члана 232. Закона о општем управном поступку. Поред тога, из образложења оспореног решења се не може утврдити да ли је за остваривање права по основу члана 52а Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, потребно испунити услове из члана 52. истог Правилника у погледу трајања службе у Војсци и разлога њеног престанка, нити је тужени навео одредбе на којима заснива оцену да нису испуњени услови за измену решења у складу са чланом 52а Правилника. Како образложење оспореног решења не садржи јасне и на закону и Правилнику засноване разлоге који би упућивали на одлуку у диспозитиву, то је по оцени Управног суда, оспорено решење донето уз назначену повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, а на чију сходну примену у поступку одлучивања другостепеног органа по жалби, упућује одредба

члана 235. став 1. наведеног закона, коју ће тужени орган отклонити у поновном поступку одлучивања по жалби тужиоца, при чему ће имати у виду да су правно схватање и примедбе суда обавезни за надлежни орган у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 1. и 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

У поновљеном поступку тужени орган ће, донети ново законито решење, при чему ће приликом одлучивања имати у виду примедбе суда у погледу поступка, којима је везан у смислу члана 69. став 2. истог Закона, па ће у поступку проведеном без повреде правила поступка, донети закониту одлуку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 13.03.2019. године, 6 У. 72/19 (2013)

Записничар
Крстина Јовановић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ